

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. Ямбол, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Ст. Стоева

Членове: Калина Г.пейчева
Анита Хр. Велева

при участието на секретаря Пенка Г. Узунова
като разгледа докладваното от Анита Хр. Велева Въззивно гражданско дело
№ 20222300500240 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Главна Дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" към МВР гр.София, подадена от юрк. Т. С. против Решение № 260023/16.05.2022 г. на Елховски районен съд, постановено по гр.д. № 1009/2019 г., с което ГД "Пожарна безопасност и защита на населението" към МВР е осъдена да заплати на М. И. Б. с ЕГН ***** от гр.*****, със съдебен адрес в гр.*****, адв. В.М., на основание чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187. ал.5. т.2 и ал.6 от ЗМВР /ред, преди изм. ДВ бр. 50/2020г./ следните суми: сумата от общо 1419.72 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 31.12.2016г.- 31.12.2019г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд в дневен такъв, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба - 31.12.2019г. до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.86 ал.1 от ЗЗД сумата от 139.06 лева, представляваща лихва за забава върху главницата, начислена за периода на забавата от момента, когато сумите /за периода от 31.12.2016г. до 31.09.2019г./ по тримесечия са станали дължими до датата на подаване на иска в съда - 31.12.2019г., както и направените от последния разноски по делото в размер на 439.11 лева, както и ДТ и разноски за вещо лице по сметката на ЯРС. С посоченото решение не е уважено искането на въззиваемия М. Б. за заплащане на разноски по делото над уважения размер от 439, 11 лв. до претендирания такъв от 1200 лв.

Оплакването на въззивника е за неправилност на обжалваното решение, със заявен аргумент за неправилно прилагане и тълкуване на нормативната уредба, регулираща полагането, отчитането и заплащането на нощния труд на служители, чийто служебни правоотношения попадат в приложното поле на ЗМВР. Въззивникът счита, че в нарушение на материалния закон районният съд е допуснал субсидиарно приложение на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, която е неприложима към служебните правоотношения на държавните служители в МВР. Оспорва се подхода на първоинстанционния съд към приложимия материален закон с довод за неправилен прочит на системата препращащи

норми, заложена в КТ, доколкото в специалните ЗДСл и ЗМВР не се съдържа непряко препращане към нормите на КТ при неуредените в тези закони случаи. Изтъква се, че в специалните закони само в изрично обособени нормативни хипотези е кодифицирана система от конкретни преки препращащи норми към КТ, /напр. чл.38а, ал.3 ЗДСл, чл.50а, ал.2 ЗДСл, чл.180, ал.1- ал.4 ЗМВР/. Твърди се, че по законова делегация на специалните закони, в случая на ЗМВР е приета : Наредба № 8121з776 от 29.07 2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдиш и почивките на държавните служители в МВР, която е действала за процесния период и именно тя е приложимата поднормативна рамка към съдържанието на правоотношението на ищеца с оглед неговото качество на държавен служител по см. на чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР. Въззивникът изтъква, че съгласно разпоредбата на чл.187, ал.1 ЗМВР, нормалната продължителност на дневното работно време на държавните служители в ЗМВР е 8 часа, като положението през нощта труд за всеки 24 часов период е също 8 часа, съгласно чл.187, ал.3 ЗМВР ,а наредбата приета на осн. чл.187, ал. 9 ЗМВР не създава основание за превръщане на нощния труд в дневен, нито е предвиден коефициент за преобразуването на нощни часове в дневни. Предвид еднаквата нормална продължителност на работното време през деня и през нощта по ЗМВР, се получава коефициент 1, или за правоотношенията на държавните служители от МВР положението нощен труд не се трансформира в дневен. В защита на тази правна теза се посочва, че разпоредба за превръщане на часовете нощен труд в дневни с коефициент 1, 143 не съществува в относимата към исковия период наредба, което е в синхрон с разпоредбите на чл.187, ал.1 и ал.3 ЗМВР. В подкрепа на тези свои доводи въззивникът претендира за относимост на постановеното решение на СЕС от 24.02.2022 г. по дело С-262/2020 г. образувано по преюдициално запитване от районен съд-Луковит. Отделно от това навежда, че дори и при прилагане на трудовите норми по КТ, уреждащи заплащането на нощен труд, а не специалният ЗМВР, коефициент за преобразуване на нощни часове в дневни не е предвиден, като в тази връзка се прави позоваване на чл.20 Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация , регламентираща, че за всеки отработен нощен час или за част от него между 22, 00 и 06, 00 ч. се заплаща допълнително възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0, 25 лв. Отправя се упрек за немотивираност на решаващия извод в първоинстанционния съдебен акт, с който е прието, че при преизчисляване на положените часове нощен труд в дневен на ищеца се дължи заплащане като извънреден труд. В тази насока противостоящата защитна обосновка се извлича от фактическото твърдение в исковата молба, че времето, за което се претендира заплащане на извънреден труд, попада в рамките на 24- часовите дежурства на ищеца, положени по график, респ. отсъства нормативно основание за заплащане на нощния труд като извънреден. По тези съображения се моли за отмяна на обжалваното решение, като е направено и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на въззиваемата страна, ако същата се ползва от правна помощ във въззивното производство, тъй като не е налице фактическа и правна сложност по делото. Формулирано е и искане за присъждане на направените по делото съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл.263 ГПК не е постъпил отговор от въззиваемия М. Б., и същият не е взел становище по оплакванията, изложени в жалбата.

В о.с.з., проведено на 04.10.2022 г. въззивникът, редовно призован, не се явява и не се представлява. От юрисконсулт Т. С. е депозирана Молба вх. № 4102/09.09.2022 г., с която е заявено, че поддържа въззивната жалба, с която цели отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на предъявените искове, ведно с подробни доводи по същество. Заявява възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца и отправя претенция за присъждане на разноски, в т.ч. юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се явява и не се представлява. От пълномощника адв. В.М. е постъпила Писмена защита вх. № 4054/07.09.2022 г., в която е обективизирана мотивирана позиция за потвърждаване на първоинстанционното решение и присъждане на въззивника на съдебно-деловодни разноски за въззивното производство с приложен към същата списък на разноските по чл. 80 ГПК и пълномощно, инкорпориращо ДЗПЗС.

След внимателен преглед на обективираният във въззивната жалба и в отговора защитни аргументи и възражения, тяхната съпоставка с със събрания доказателствен материал съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

Правилно и в унисон със съпоставката в контрадикторните позиции на страните първостепенният съд е извел като безспорна фактическата констатация, че през процесния период са били обвързани от служебно правоотношение, като въззиваемият е работил по служебно правоотношение при ГДГП, заемайки длъжността "ВСА-ТОИ-пожарникар" при РС "ПБЗН- гр.Елхово към ГД "ПБЗН-МВР". Не е спорно и обстоятелството, че през процесния период ищецът е работил на смени, всяка с продължителност 12 часа, като в тази връзка е полагал труд и през нощта (през времето от 22. 00 до 06. 00 часа), а отработеното работно време се е изчислявало сумирано.

Пред ЕРС е била назначена и изслушана неоспорена съдебно-счетоводна експертиза, която при формулиране на отговори на поставените задачи е използвала протоколи и графици за дежурства РС "ПБЗН" МВР-Елхово, счетоводни документи, предоставени на вещото лице от ответника, видно от които за периода от 31.12.2016 г. до 31.12.2019 г., ищецът е полагал труд на 12 – часови работни смени /дневни и нощни/ съгласно месечни графици, като при нощните смени е полагал нощен труд за времето от 22. 00 ч. до 06. 00 ч. /8 часа на смяна/, т. е. и през нощта – общо 1332 часа /представени и в табличен вид в колона 6 на Таблица 1- Приложение №1/. Вещото лице е мотивирало извод, че положението от ищеца нощен труд от общо 1332 часа, преизчислен с коефициент 1. 143 за превръщането му в дневен труд възлиза на 1522,48 часа, като разликата между положения нощен труд в часове и приравнения общо за процесния период е в размер на 190. 48 часа. Според експертните констатации дължимото и неизплатено допълнителното възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд за процесния период възлиза на сумата от 1419, 72 лв., изчислено на база основното месечно възнаграждение за отчетния период и съобразно разпоредбата на [чл. 187, ал. 6 от ЗМВР](#). Съгл. специализираните установявания в ССЧЕ обезщетението за мораторна лихва върху претендираното допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, с натрупване за периода на забавата, считано от съответния падеж на всяко отделно задължение по тримесечия, възлиза на общата сума от 139, 06 лв.

На база така установените фактически положения и при стриктно спазване на процесуалните правила, заложили в правната уредба на чл.12, чл.235, ал.2 ГПК, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена в законовия срок, от правно легитимирана страна и обусловена от наличието на правен интерес с оглед изхода на спора пред ЕРС, както и е съобразена с изискванията на чл.259 и сл. ГПК. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно процесуалната регламент на чл. 269 от ГПК и разясненията, очертани в ТР № 1/09.12.2013г. по т. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС, дължимата от въззивния съд проверка на правилността на атакуваното решение е обвързана с формулираните в жалбата оплаквания, като в границите на служебните си контролни правомощия на въззивната инстанция проверява валидността на решението, неговата допустимост в обжалваната част, както и съгласуваността му с императивните норми на материалния закон.

В изпълнение на тези свои правомощия ЯОС прецени, че атакуваното решение е валидно, допустимо, а разгледано по същество, намира същото за правилно и изчерпателно мотивирано, във вр.с което ЯОС на осн. чл.272 ГПК препраща към мотивите на атакувания съдебен акт. В допълнение ЯОС формира следните аргументи:

Първоинстанционният съд е дал вярна и точна правна оценка на лимитирания с исковата молба петитум, индивидуализирайки законосъобразно материалноправната квалификация на обективно съединените осъдителни искове по [чл. 178, ал. 1, т. 3](#) вр. [чл. 187, ал. 5, т. 2 и ал.6 ЗМВР](#) - за заплащане на неизплатено възнаграждение за извънреден труд и с правно основание [чл. 86 ЗЗД](#) - за заплащане на мораторна лихва върху главницата, считано от момента когато сумите по тримесечия са станали дължими до датата на подаване на исковата молба. Исковите са допустими, а при преценка по същество - основателни.

Спорните между страните въпроси пред въззивната инстанция са свързани с това дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на КТ

и НСОПЗ- в частност разпоредбата на чл.9, ал.2 НСОПЗ, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове.

На първо място, в пределите на установения от правната уредба на чл. 176 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) нормативен регламент е установено общото правило, че брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Това правило кореспондира с разпоредбата на чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР, съгл. която към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Легалната дефиниция на понятието извънреден труд се съдържа в нормата на чл.143, ал.1 КТ, съгласно която извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. За положения извънреден труд от работника или служителя, който е съпроводен с изразходване на работна сила извън установеното работно време и с който се засяга полагащата му се почивка, работодателят дължи възнаграждение според уговореното помежду им, а ако липсва уговорка, прилагат се минималните установени в закона размери. Продължителността на работното време в рамките на служебното правоотношение на въззиваемия е предмет на законова регулация в чл.187 ЗМВР. Разпоредбата на чл.187, ал.1 ЗМВР предвижда, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в структурата на МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. От нормативния текст на чл.187, ал.3, изр. 1 ЗМВР става ясно, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период. В чл.187, ал.3, изр.3 ЗМВР е регламентирана правната възможност при работа на смени съотв. служител да полага труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 ч., като продължителността на работното време през нощта не следва да надвишава 8 часа за всеки 24-часов период. Правната интерпретация на разпоредбата не позволява формиране на извод за постижима по нормативен път легитимация на една по-дълга продължителност на нощния труд по ЗМВР - 8 часа, с което практически да се заобикаля защитния механизъм в чл.140, ал.1 изр. 2 КТ, който утвърждава максимален предел от 7 часа за нормалната продължителност на работното време през нощта. С разпоредбата на чл.187, ал.3 ЗМВР е предвидена принципна възможност с оглед особения характер на служебната функция за полагането на нощен труд средно по 8 часа за всеки 24-часов период, която възможност не изключва приравняването му към дневен труд и не дерогира привилегирования режим на приложение на правилата за заплащане на извънреден труд. В подкрепа на това становище функционират система от еднозначни законови норми, даващи безпротиворечиво и вътрешно синхронизирано регулиране на обсъжданата правна проблематика, а именно нормата на чл.179, ал.1 ЗМВР, предвиждаща, че на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22. 00 часа до 6. 00 часа. В чл.187, ал.5, т.2 и ал.6 ЗМВР(приложима редакция на закона) се предвижда, че работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период- за служителите, работещи на смени, като извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

С разпоредбата на чл.187, ал.9 ЗМВР е въведена законова делегация, определяща, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдиш и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния период е действала Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдиш и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, в сила от 02.08.2016 г. Обн. ДВ. бр.60 от 2 Август 2016г., изм. и доп. ДВ. бр.99 от 13 Декември 2016г., отм. ДВ. бр.3 от 10 Януари 2020г., отм. ДВ. бр.4 от 14 Януари 2020г. Разпоредбата на чл. 3, ал. 3 от наредбата регламентира, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22. 00 часа и 06. 00 часа, като работните часове не следва да надвишават

средно 8 часа за всеки 24-часов период, а в чл. 31- че отработеното време между 22. 00 часа и 06. 00 часа се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. В посочения подзаконов нормативен акт обаче отсъства аналогично правило на чл. 31, ал. 2 от отменената Наредба № 8121з407 от 11.08.2014 г., (отм. с [§ 4 от заключителните разпоредби на Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г.](#)), изрично дефиниращо методиката за преобразуване на нощния труд в дневен при сумирано отчитане на отработеното време, което гласи, че общият брой часове положен труд между 22. 00 часа и 06. 00 часа за отчетния период се умножава по 0. 143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.

ЯОС намира, че със съдържащото се в нормата на чл.188, ал.2 ЗМВР препращане към специалната закрила на КТ е придадена задължителност на тази закрила и спрямо служителите в МВР, полагащи труд за времето между 22. 00 часа и 06. 00 часа. Предвид липсата на поднормативна уредба, определяща методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, и с оглед обсега на действие на препращаната норма на чл.188, ал.2 ЗМВР към исковия период на процесните отношения, въззивният съд намира, че и в самия специален закон -ЗМВР са прокарани защитни механизми, насочващи към общата закрила в трудовото законодателство. По естеството си защитните разпоредби на чл.188, ал.2 ЗМВР и чл.179 ЗМВР притежават нужния компенсаторен потенциал за преодоляване на нормативна празнота по отношение на преобразуването на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по пътя на субсидиарното приложение на [чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата \(НСОРЗ\)](#). В случая липсата на правило за отчитане на нощния труд в специалния закон- ЗМВР (до изменението на [чл. 187, ал. 4 със ЗИДЗМВР](#) от м. юли 2020 г.) и в Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. при сумирано отчитане на работното време на служителите от МВР, работещи по служебно правоотношение, предопределя единствения адекватен и легитимен подход, относим към субсидиарното прилагане на [чл. 9, ал. 2 НСОРЗ](#). Съгласно това общо правило при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен е 1, 143, получен като частно при деление на нормалната продължителност на дневното (8 часа) и нощното (7 часа) работно време. Възприемането на обратното становище освен явна демонстрация на формализъм, е от естество съществено да накърни правата на държавния служител в структурата на МВР, създавайки режим за неравностойно третиране на служителите в публичния сектор спрямо работниците по трудови правоотношения. Отказът от субсидиарно прилагане на цитирания по-горе регламент на НСОРЗ би довел до установяване в противоречие с чл.6 от КРБ и чл.14 ЕКЗПЧОС на различни системи на отчитане и заплащане на нощния труд, полаган от служителите в МВР от една страна, и от работниците по трудово правоотношение, от друга което обуславя нееквивалентност в правния отговор на претирания от различни категории работници и служители труд през нощта. Оценката за повишената вредност на работата през нощта, която е намерила отражение в законодателната концепция на трудовото законодателство чрез система от разпоредби [чл. 140](#), [чл. 140а](#), [чл. 149](#) и [чл. 261 КТ](#)), регламентиращи неговата пределна продължителност и увеличено отчитане и заплащане, е израз на единните социално-нормативни възгледи относно редица фактори. Сред тях са нарушението на обичайните за тази част на денонощието биологични функции на човешкия организъм, което обуславя по-висок разход на физическа и умствена енергия, по-голямо напрежение при извършването на полезна трудова дейност и реципрочните на тях по-бърза и по-интензивна уморяемост, нарушения в режима на почивките на работника или служителя, нарушения социално-битовото ежедневие. Следователно еднакво претиранията физическа и психическа енергия, концентрирана в полагането на нощен труд, имплицитно включваща и еднакво негативно влияние на вредните за здравето последици, не може да бъде третирана неравностойно по формално-правни съображения, с оглед спецификата на правоотношението, в рамките на което отделните категории работници и служители полагат труд. Както Конституцията на Р България, която изрично прогласява охрана на правото на труд и възможности за неговата пълноценна реализация, така и антидискриминационния

принцип, прокламиран в чл.14 ЕКПЗЧОС, дават ориентир на едно от ръководните начала, заложили във фундамента на всяко съвременно демократично общество - правото на труд и равенството на субектите при неговото упражняване. При упражняване на правораздавателната си власт съдът има средишна роля при утвърждаването и укрепването на конституционния принцип за равен мащаб /права и законово установени условия/ за лицата, простиращи своята работна сила, независимо от правната специфика и режима на регулиране на правоотношението, в рамките на което упражняват правото си на труд. В този смисъл е и [Решение № 311 от 08.01.2019 г. на ВКС по гр. дело № 1144/2018 г., IV г. о., ГК.](#) Предвид изложената аргументация законосъобразно се явява при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, отчитащ съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощно работно време, установени за подневно отчитане на работното време с оглед специфичната организация на 8-, 12- и 24-часови дежурства.

По изложените съображения ЯОС сче за неоснователни изложените във въззивната жалба възражения по приложимия материален закон, целящи дерогиране приложението на установения в [чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ](#) коефициент към процесното служебно правоотношение.

В сферата на пълнота на правния анализ следва да се посочи, че с решение на съда на ЕС от 24.02.2022 г., постановено по [дело C-262/2020](#) (образувано по преюдициално запитване, отнасящо се до тълкуването на [чл. 12, б. "а" от Директива 2003/88/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 относно някои аспекти на организацията на работното време, както и на [чл. 20](#) и [31 от Хартата на основните права на Европейския съюз](#)) се приема, че националното ни право видимо изключва държавните служители на МВР като полицаите и пожарникарите от обхвата на общия правен режим, който предвижда ограничение от седем часа на нормалната продължителност на нощния труд, от една страна, а от друга, не предоставя на тези държавни служители възможността за преобразуване на нощния труд в дневен. В решението е възприета позиция, че не се налага приемане на национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, но при всички случаи в полза на такива работници трябва да се вземат други мерки за защита, които да компенсират особената тежест на полагания от тях нощен труд - под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки. На следващо място, в т. 76 от решението на СЕС е изложено, че аргументът за липсата на механизъм за преобразуване на нощните часове в дневни, обяснен със съображения от правен и икономически порядък, не отразява допустима от закона цел, годна да обоснове разликата в третирането. Това становище, ценено в контекста на гореизложените постановки в решението на СЕС за въвеждане на действени компенсаторни механизми по отношение особената тежест на полагания нощен труд от служителите в МВР, обосновава виждането, че нормативната празнота в относимата редакция на ЗМВР и приетата на осн. чл.187, ал.9 ЗМВР наредба, следва да бъде преодоляна чрез уважаването на претенцията за заплащане на положения извънреден труд през нощта. Този подход именно съставлява форма на компенсаторна мярка, преодоляваща риска от различно третиране на държавните служители в системата на МВР спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл.

Предвид изложеното, настоящият състав оцени като правилен и законосъобразен извода на първата инстанция, че исковата претенция за заплащане на извънреден труд, за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание и по размер. Същата е изчислена за процесния период от ЕРС въз осн. на изслушаната ССЧЕ и възлиза общо на 1419, 72 лв. Тази сума е дължима от въззивника, като представляваща възнаграждение за отчетен извънреден труд вследствие на разликата между заплатен нощен труд и преизчислен с коефициент 1, 143, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, като по този начин исковата претенция за главница се явява и доказана по размер.

При уважаване на иска за главница правилно и с оглед заключението по ССЧЕ е уважена и акцесорната претенцията по чл.86 ЗЗД.

Предвид изложеното, въззивния съд прецени обжалваното решение за правилно, поради

което и на осн. [чл. 271, ал. 1, предл. 1 ГПК](#), следва да бъде потвърдено изцяло.

При този изход на делото въззиваемият има право да му бъдат присъдени направените пред въззивната инстанция разноси, съставляващи заплатено възнаграждение за адвокат, в унисон с което е формулирано и изричното искане писмената защита и са представени списък по чл.80 ГПК и доказателства за реалното му заплащане, инкорпорирани в ДЗПЗС. Въззивникът е направил възражение по [чл. 78, ал. 5 от ГПК](#) за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна, което се прецени за основателно. В случая, съобразно цената на общо уважените по делото искове, минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г., възлиза на 339, 11 лв. Претендираното от въззиваемата страна адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. се явява прекомерно с оглед фактическа и правна сложност на делото, обема на извършената от процесуалния представител на въззиваемия работа -включваща единствено изготвяне на писмена защита във вр. с въззивната жалба, без явяване в проведеното по делото о. с. з., поради което следва да бъде намалено до размера на 339, 11 лв., които следва да бъдат присъдени на въззиваемия.

Водим от изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260023/16.05.2022 г., постановено по гр.д.№1009/2019 г. по описа на Районен съд-Елхово.

ОСЪЖДА Главна Дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" към МВР гр.София да заплати на М. И. Б. с ЕГН ***** от гр.***** сумата от 339,11 лв. - разноси пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на [чл. 280, ал. 3, т. 1, пр. 1 ГПК](#).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____